Aventurile submarinului DOX

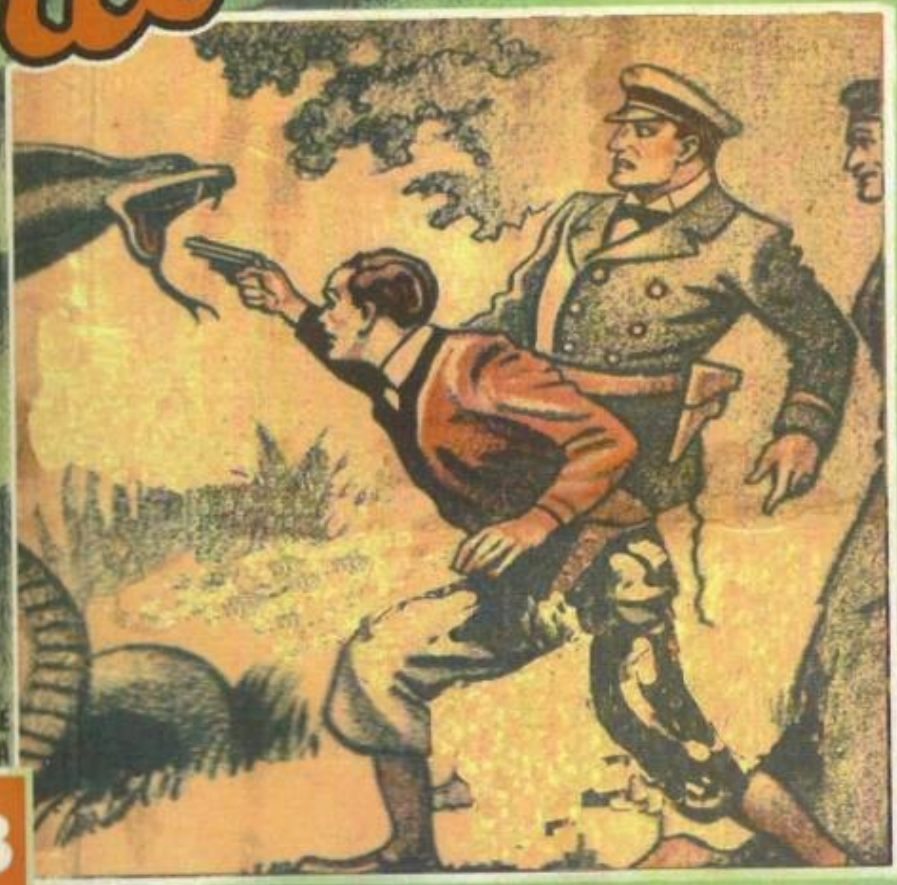

SERIE NOUĂ

113

Lupte cu șerpi

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 113

LUPTE CU ŞERPI

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O ÎNTÂLNIREA SECULARĂ

— COLO ÎN FUND E PATNA – zise căpitanul – să coborâm aici din barcă, pentru a nu bate la ochi intrând cu ea de-a dreptul în oraş.

Dădu poruncă proprietarului sampanului închiriat la Mongair, să tragă la malul drept al Gangelui. Acolo zărise un loc prielnic pentru debarcat: brâul de bambuşi care mărginea fluviul, ere întrerupt pe o distanţă destul de bună.

Spre mirarea camarazilor, conducătorul sampanului rămase îngrozit când i se dădu porunca aceasta. Căpitanul crezu la-nceput că indianul să temea, probabil, să acosteze acolo pentru că în locul acela era o adăpătoare de animale sălbatece. Şi când îi spuse omului că nu trebuia să-i fie teamă de asta, deoarece camarazii erau toţi bine înarmaţi, omul răspunse:

— Sahib, eu nu mă tem de stăpânul junglei şi nici de Gaj, elefantul care obişnuieşte să se adape acolo. Dar nu departe de adăpătoare locuieşte Dranir, sfântul şi nu e bine să vii în apropierea lui.

— Asta-i acum! Ţi-e teamă de un om şi nu ţi-e frica de tigru, stăpânul junglei? râse Farrow. Pai atunci trebuie să fie un om cu totul deosebit. Nu cumva sfântul acela e un mare bandit şi ucigaş?

— O, Sahib, nu-l insulta pe sfânt! strigă omul speriat. Se va răzbuna îngrozitor pentru asta, are în mână moartea cea mai sigură şi grozavă. Mai bine să ne apropiam de oraş, Sahib, ştiu eu acolo un loc bun pentru debarcare.

— Dar eu aş avea poftă să-l cunosc pe acest Dranir. Un om care insuflă atâta frică compatrioţilor săi, merită să fie privit de aproape. Afară de asta n-aş vrea să debarc aproape de oraş.

— Sahib, te previn încă odată, nu-l întărâta pe Dranir! se rugă indianul. Se mânie când vine cineva în apropierea lui şi mulţi cutezători şi-au pierdut viaţa.

— Atunci am avut dreptate, când am spus că e un ucigaş! spuse Farrow, mânios. De ce să omoare călători nevinovaţi, care vin întâmplător în apropierea lui? Cu atât mai mult atunci vreau să-l cunosc. Trebuie să-l predau justiţiei, ca să-i pedepsească pentru nelegiuirile sale.

— Sahib, el nu omoară cu mâna lui – şopti indianul cu teamă – e numai stăpânul acelora care aduc moartea.

— Şi cine sunt aceştia? întrebă căpitanul.

— Sahib, nu cutez să-i nuntesc.

— Ciudat! mormăi Farrow. Haide, du-ne acum la mal! Trebuie să lămurim noi taina asta.

Fireşte că şi ceilalţi camarazi, în primul rând George, erau de părere să facă o vizită acelui sfânt ciudat. Indianul însă se arătă atât de înspăimântat, încât căpitanul fu nevoit să se răstească la el ca să tragă la mal. Şi când se supuse, în cele din urma, făcu ce făcu ca să nu acosteze la locul liber dintre bambuşi, ci ceva mai deoparte, în mijlocul trestiilor.

Căpitanul îl mai certă niţeluş pe indian pentru această neascultare, îi dădu apoi plata cuvenită şi părăsi sampanul împreună cu tovarăşii săi: George, doctorul Bertram, Petre şi Kard.

Toţi râseră de graba cu care se-ndepărtă indianul, dar Farrow zise cu seriozitate:

— Îndărătul acestui lucru trebuie să fie un mister, legat de mari primejdii, poate. Eu nu pot crede însă că la o atât de mică apropiere de oraş să locuiască un indian care ucide de-a dreptul călători nevinovaţi. S-ar fi amestecat de mult autorităţile dacă ar fi fost aşa. Cu toate acestea, trebuie să fim cu mare băgare de seamă. Aş vrea să ştiu numai ce credea barcagiul când spunea că sfântul acesta ciudat ar avea în mână moartea sigură şi grozavă. Asta îmi dă mult de gândit.

— Oh, o fi multă exagerare! zise George fără grijă. Mai mult ca sigur că Dranir acela a răspândit zvonul acesta ca să capete cât mai multe jertfe de la indienii de prin împrejurimi. Se pare că se pricepe bine în afacerea lui.

— Ceva sigur tot o fi în zvonul acesta – zise Farrow, îngândurat – aşa dar, încăodată: să fim cu mare băgare de seamă! Ţineţi armele pregătite, poate veţi avea în curând nevoie de ele!

Camarazii se cam molipsiseră de seriozitatea cu care vorbise căpitanul şi-l urmară tăcuţi, când el ieşi pe locul liber unde nu vruse Indianul să tragă barca. O furtună grozava trebuie să fi făcut spărtura aceasta în pădurea deasă, căci mai zăceau doborâţi câţiva copaci uriaşi printre buruienile înalte care creşteau pretutindeni.

George se apropiase de tatăl său, care se oprise lângă unul din aceşti copaci şi privea cu atenţiune în juru-i.

— Hm, e cam misterios pe aici, George – zise căpitanul – e lesne de înţeles că superstiţioşilor indieni le e frică de locul acesta. A! Uite colo o colibă mică, ascunsă în desiş! Să ştii ca într-însa locuieşte sfântul. Vedem noi îndată ce-i cu dumnealui.

Porniră mai departe şi când ocoliră trunchiul doborât, George

se dădu speriat înapoi, căci în faţa lui o cobra uriaşă ridicase brusc capul hidos şi şuieră ameninţător.

Recăpătându-şi sângele rece, George scoase revolverul; ţinti şi odată cu glonţul ce pornise din ţeavă, şarpele căzu pe spate, cu capul zdrobit.

Dar ca şi cum împuşcătura aceasta ar fi fost un semnal, de pretutindeni îşi ridicară capetele numeroase târâtoare dintr-acestea primejdioase.

— Dumnezeule! exclamă doctorul – cu siguranţă ca asta e „moartea grozavă” de care pomenea indianul nostru. Dranir acela se va fi priceput să domesticească într-o anumită măsură cobrele acestea. Nu putem întreprinde nimic împotriva lor căci sunt prea multe. Trebuie să rămânem liniştiţi, n-avem încotro!

Aşa şi era. Orice mişcare neprevăzătoare i-ar fi îndemnat pe şerpi să muşte.

— Poate că se vor linişti iarăşi dacă rămânem pe loc – şopti doctorul – trebuie totuşi să încercăm să dăm înapoi; din fericire, îndărătul nostru sunt puţini şerpi.

George, care privise spre coliba din desiş, murmură:

— Se pare că indianul iese afară, am văzut mişcându-se perdeaua care acoperă uşa.

Uitând aproape de şerpii ameninţători, toţi priviră spre colibă. Într-adevăr, perdeaua care acoperea uşa fu dată în lături şi un indian ieşi de după ea.

Era un bătrân cu barba colilie, care-i alungea până la brâu. Trupu-i înalt era subţire ca o prăjină, chipul îi era numai piele şi os, dar ochii-i mari străluceau de un foc tineresc.

Zâmbi batjocoritor văzându-l pe cei cinci camarazi stând nemişcaţi în mijlocul şerpilor, apoi strigă cu glas şuierător:

— Ce doriţi, Sahibi? De ce-aţi împuşcat pe unul din prietenii mei?

— Frumoşi prieteni! mormăi Farrow.

Apoi, tare:

— Prietenul dumitale se pregătea să ne atace şi de aceea l-am omorât. Şi vom face la fel cu ceilalţi, dacă nu-i chemi îndată la dumneata.

Spunând asta, căpitanul trase de la brâu amândouă pistoalele şt îndreptă ţevile spre şerpi. Camarazii îi urmară pilda, iar doctorul şi Kard care stăteau în spate, se întoarseră binişor. Îndărătul lor se aflau numai patru şerpi, pe care i-ar fi putut împuşca repede.

Bătrânul scoase un ţipăt de groază, apoi răcni:

— Sahibi, nu trageţi, altfel o treziţi pe „Grozava”. Rămâneţi locului, eu îi voi linişti pe prietenii mei!

Era atâta spaimă în toată atitudinea lui, încât căpitanul spuse cu glas coborât:

— Bine, să mai aşteptăm puţin, poate ne lămureşte chiar el cine e „Grozava” aia. Probabil vreo şerpoaică deosebit de mare şi primejdioasă. Acum pricep de ce se tem indienii de acest bătrân.

— Uite ca încearcă chiar să liniştească reptilele! şopti doctorul. Sunt foarte curios să văd ce o ieşi.

Bătrânul intrase în colibă şi adusese de acolo unul din acele flaute de care se folosesc îmblânzitorii de şerpi ai Indiei.

Se ghemui la pământ în faţa colibei sale şi începu o melodie ciudată. Cobrele deveniră neliniştite, îşi legănară trupurile încoa şi încolo, dar George băgă de seamă că ochii lor îşi pierd strălucirea.

Deodată, când cântecul indianului era pe sfârşite, toţi şerpii îşi lăsară la pământ trupurile ridicate şi în clipa următoare camarazii auziră de jur împrejurul lor foşnete printre buruienile înalte. Şerpii se apropiau de stăpânul lor.

Trecură aproape de tot pe lângă camarazi, ba, o cobra deosebit de mare, neagră, alunecă chiar peste piciorul lui George care, firește, rămase nemişcat, plin de spaimă.

În cele din urmă se strânseră toţi în jurul bătrânului şi se legănau în ritmul flautului său.

Era o privelişte nemaivăzută; înfiorătoare şi doctorul zise:

— Acum pricep spaima ce o au indienii de acest bătrân. Ce facem, străbatem acum luminişul sau mergem în oraş, la Patna?

— Aşa aş vrea şi eu – răspunse Farrow – căci altminteri trebuie să ne croim cu greu un drum prin pădure. Bătrânul nu ne va putea vorbi acum, aşa că e mai bine să mergem drept înainte. Desişul nu pare să fie atât de încâlcit acolo, ceea ce mă face să sper că vom ajunge curând pe şoseaua care duce la Patna.

— Păi, eşti de părere să ne arătăm acolo, sau să urcăm iarăşi în timpul nopţii cursul Gangelui? întrebă doctorul.

— Eu as fi vrut să fac popas pe undeva în afara oraşului şi să aştept acolo până s-o lumina de ziuă – răspunse Farrow – căci trebuie să ne îngrijim de provizii noi şi de o barcă cu care să ne urmăm călătoria de noapte. De tren tot n-aş vrea să mă folosesc încă, deoarece ar bate la ochi dacă ne-am ivi deodată în gară.

Camarazii se puseră în mişcare, dar abia făcură câţiva paşi în luminiş, că bătrânul îşi întrerupse cântatul şi strigă îngrozit:

— Sahibi nu pe acolo. O să daţi de „Grozava”, care n-ascultă aproape nici de mine. Ea o să vă ucidă şi autorităţile mă vor socoti pe mine vinovat. Mergeţi înapoi şi croiţi-vă un drum prin desiş. Veţi ajunge curând pe şoseaua care duce la oraş.

În clipa următoare îşi reluă cântatul, căci cobrele deveniseră

neliniştite.

Camarazii se opriseră locului şi căpitanul spuse:

— Să-l ascultăm pe bătrân? Colo în desiş trebuie să fie pitită o cobra deosebit de primejdioasă care cu siguranţă că ne va ataca, înainte de-a avea noi timp să ne apărăm, aş fi de părere să ne întoarcem mai bine.

Dar în clipa când camarazii vrură să dea urmare acestei propuneri, George strigă îngrozit:

— Dumnezeule sfinte, am văzut-o, e un exemplar neobişnuit de mare! S-a ridicat de cel puţini un metru şi jumătate, dacă nu mai mult! Doctore, trebuie să fie o cobra regală.

— Naja buagarus – şopti doctorul Bertram. Drace, e într-adevăr neobişnuit de mare – măsoară pe puţin cinci metrii!

Uriaşa cobra ieşise din desiş şi îşi ridicase partea dinainte a trupului.

Căpitanul privi spre bătrânul indian şi văzu ca „sfântul" tremura din tot trupul. Continua să sufle în flaut cat îl ţineau puterile, dar melodia nu făcea nici o impresie asupra cobrei regale.

Privea ţintă la cei cinci camarazi. Dranir cânta din ce în ce mai tare şi mai însufleţit, dar cobra regală nici nu băga în seamă muzica aceea ascuţită. E drept că începu să-şi legene încoace şi încolo trupul, dar privirea ochilor ei ramase limpede şi rece.

— Luaţi seama! şopti doctorul. Probabil că vrea să ne atace. A, repede!

Ca un fulger uriaşul şarpe zbucni spre grupul celor cinci camarazi – dar aceştia, păstrându-şi sângele rece, mai găsiră timp, totuşi şi ţintească şi să tragă.

La câţiva paşi în faţa lui George, trupul enorm se azvârli în aer, sângerând din mai multe locuri. Nu renunţă însă la atac, ci se aruncă asupra tânărului.

Acesta se dădu cu un pas înapoi, ridica revolverul şi cele două gloanţe pe care le slobozii nimeriră în gâtul şarpelui.

Zbătându-se în spasmurile morţii, cobra mai încearcă să-şi înhaţe duşmanul, dar George îşi vârf repede revolverul înapoi la brâu şi scoase pumnalul său ascuţit, pe care-l avea în dar de la Sanja, se aplecă deodată şi izbi cu toată puterea. Tăişul ascuţit reteză capul şarpelui şi după câteva zvârcoleli grozave târâtoarea rămase nemişcata.

Răsuflând uşurat, tânărul îşi şterge pumnalul, apoi zise liniştit:

— Cred că acum putem pleca de aici, căci primejdiosul duşman a fost răpus. Ce ai, doctore?

— Dumnezeule, cred că am văzut o cobră în desiş! exclamă

Bertram, speriat. Să fi fost o pereche acolo? Să mergem înapoi mai bine.

— Dranir – strigă căpitanul – am ucis pe „Grozava” – putem porni acum înainte prin desiş?

Bătrânul lăsă jos flautul, privi pe Farrow cu ochi scânteietori de ură şi strigă:

— Sahib, aţi ucis-o pe „Minunata”, nu, pe „Grozava”. Vă aşteaptă o moarte înfiorătoare din partea tovarăşelor ei. Eu sunt stăpânul şerpilor şi vă blestem! Plecaţi repede, repede, altminteri trimit după voi pe micii mei prieteni.

Spunând aceasta arătă spre şirul şerpilor care se ridicaseră în faţa lui şi păreau iarăşi neliniştiţi.

— Atunci ai văzut bine, doctore – zise căpitanul – există, aşa dar, încă o tovarăşă a cobrei regale în tufişul de colo. Să mergem deci mal bine înapoi.

— Eu sunt de părere s-o luăm înainte şi să căutăm s-o răpunem şi pe cealaltă – propuse George – altminteri ne-ar ameninţa tot timpul cât ne-am afla prin ţinutul acesta.

— Într-o privinţă ai dreptate – zise căpitanul – dar mă tem că Dranir acela ne va trimite pe cap toate cobrele îndată ce ne va vedea dispărând în desişul dinaintea noastră. Afara de asta ar fi foarte primejdios să ne apucăm acum să căutăm reptila, Aşa dar, înapoi – dar repede; căci bătrânul pare să fie foarte înfuriat.

Dranir, „stăpânul şerpilor” – cum se numise el însuşi încetă iarăşi să cânte din flaut şi strigă:

— Plecaţi repede, Sahibi, altminteri nu-i mai pot reţine pe micii mei prieteni. Plecaţi repede, dar gândiţi-vă mereu că „Grozava” vă va ucide.

— Să plecăm în linişte şi nici să nu-i răspundem! şopti căpitanul. Vom veghea noi ca „Grozava” lui să nu se apropie prea mult.

Camarazii se întoarseră şi străbătură luminişul, mergând înapoi; ajunseră curând la marginea desişului, dar înainte de a intra înăuntru, se auzi încă odată glasul bătrânului:

— Moartea e îndărătul vostru, „Grozava” se va răzbuna că i-aţi ucis tovarăşul.

— Dacă am fi nişte fricoşi – zise căpitanul – am lua primul tren şi am părăsi Patna. O să rămână însă dezamăgit „Sfântul” acela, căci vom sfârşi noi cu reptila, dacă îşi va face apariţia, într-adevăr.

— Cică tovarăşul unui şarpe ucis ar urmări pe ucigaş şi l-ar omorî la rândul lui – zise doctorul – dar asta e, fireşte, un basm. De îndată ce vom fi părăsit desişul acesta şi vom fi făcut o bucată bună pe şosea, ne vom putea considera în deplină siguranţă.

— Sunt de aceeaşi părere – încuviinţă căpitanul – ar fi trebuit să i-o şi spunem bătrânului că puţin ne pasă de ameninţările sale. Dar n-are decât să se bucure crezând că ne temem.

— E lesne de închipuit mânia lui, căci şarpele acela a fost într-adevăr un exemplar minunat.

— Mie îmi pare într-adevăr rău că am lăsat trupul acolo, zise George. Ar fi trebuit să-i jupuim pielea care ar fi fost un trofeu minunat.

— Şi vroiai s-o târăşti mereu după tine? întreba tatăl sau, râzând. Nu, George, asta nu se putea. Şi ca s-o fi pus undeva bine, n-ar fi avut nici un rost. Dar hai să ne vedem de drum, desişul devine mai încâlcit aici, trebuie să ne croim un drum.

Petre şi Kard se şi apucaseră să înlăture piedecile, cu cuţitele lor. Lucrul mergea repede; treptat, treptat, desişul se mai lumina şi în cele din urmă se zări printre tufe panglica alba a şoselei.

În cursul drumului George întoarse capul de câteva ori, căci deşi nu credea în basmul cu şarpele care-i va urmări ca să se răzbune, avea totuşi o presimţire ciudată. Uneori se simţea străbătut de spaimă chiar, căci i se părea că vede îndărătul său trupul ridicat ameninţător al unei cobre regale. Dar când privea mai atent într-acolo, imaginea aceasta fantomatică dispărea brusc.

Era necăjit pe el însuşi. Îşi băteau joc nervii de dânsul oare? Ştia doar prea bine că nu era cu putinţă ca al doilea şarpe să-l urmărească.

De aceea George nici nu cuteză să pomenească ceva tovarăşilor săi de aceste năluciri, căci se lenea că va fi luat în râs. Dar când micul convoi ajunse pe şosea, căpitanul întrebă, iscoditor:

— George, te-am văzut întorcându-te în câteva rânduri şi mi s-a părut că erai speriat. Ai descoperit ceva suspect?

Încurcat, tânărul răspunse:

— Nu… n-a fost nimic… mi s-a părut numai de câteva ori că am zărit o cobra regală, care-şi înaltă partea dinainte a trupului. Dar când am privit mai cu băgare de seamă, dispăruse. Nici n-ar fi cu putinţă aşa ceva.

George privi la tatăl său şi la doctor să vadă dacă nu râd de el, dar spre nespusa lui mirare amândoi rămaseră serioşi.

— Aci, în India, eu nu m-aş mira de nimic, draga George – zise doctorul – aşa dar nici de un şarpe care ne urmăreşte. Să fim deci cu băgare de seamă, atâta vreme cât vom fi pe aici.

— Nu, domnule doctor – râse George – chiar daca mi s-a părut că am văzut-o pe acea Naja bungarus, nu cred de fel că am putea

fi primejduiţi printr-însa, într-un chip oarecare. Nu se poate ca un şarpe să fie îmblânzit în felul acesta. Sau crezi d-ta serios că ne-ar putea urmări?

— Cine ştie de ce mijloace şi forţe dispune indianul acela bătrân – răspunse doctorul – e aproape o minune chiar numai faptul că ascultă de el cobrele. Am văzut eu multe reprezentaţii date de îmblânzitori de şerpi, dar aşa ceva n-am pomenit încă. E o mare deosebire între a lucra cu şerpi care nu ies niciodată din coşul lor şi cărora de cele mai multe ori, li se scot colţii veninoşi – şi cu dintre-ăia care trăiesc în libertate şi au colţii neatinşi. Sunt de părere că trebuie să fim cu mare băgare de seamă până vom avea Patna îndărătul nostru.

De data asta George fu acela care râse de cuvintele doctorului şi izbuti să înlăture teama dinainte. Râse şi răspunse:

— Nu cred să mai vedem vreodată a doua cobra. Dar uite că vine colo un car cu boi – ce-ar fi să mergem cu el o bucată de drum? În felul asta ni se pierde urma cu totul.

— Care va să zică tot te mai gândeşti la chestia aia! zise doctorul, zâmbind. E însă într-adevăr o prostie, un şarpe nu poate lua urma unui om. De fapt mă tem numai de răzbunarea lui Dranir acela, care va ticlui lucrurile în aşa fel nu cât vina să cadă asupra cobrei regale, dacă ne vom pierde vieţile prin meleagurile astea.

— Nu numai că se va răzbuna de moartea şarpelui, ci va căuta să-şi întărească şi mai mult prestigiul – zise căpitanul – e sigur doar că-şi va spune că noi vom povesti în oraş despre izbânda ce-am repurtat-o aici şi asta n-are ce să-i ajute. Aşa dar, primejdia pentru noi e numai într-însul.

— Tată, mi s-a părut că am zărit iarăşi şarpele misterios! exclamă speriat George, care privise din nou în desiş. S-a ridicat colo, la trunchiul rasamalului acela uriaş.

George arătă spre un copac cât toate zilele, la vreo douăzeci de metri depărtare de şosea – şi camarazii se grăbiră să scoată pistoalele.

Căpitanul clătină capul însă şi zise:

— George, acolo atârnă câteva liane groase şi le-oi fi asemuit cu cobra regală.

— Da, tată, acum văd şi eu asta – încuviinţă tânărul – dar înainte trupul şarpelui se afla dea dreptul în faţa trunchiului, unde nu atârnă nici o liană – astea sunt mai mult pe de lături. Şi apoi am văzut şi mişcarea, când a alunecat în jos.

— Poate că tot a fost o liană, care o fi căzut din cine ştie ce motiv – spuse doctorul – şi atunci ţi-ai spus, fireşte, că un şarpe se lasă în jos, George. Ce-ar fi să mergem într-acolo şi să cercetăm?

— Hm... nu v-aş sfătui să faceţi asta – zise căpitanul – spuneai doar d-ta singur, dragă doctore, că socoti că totul e cu putinţă aici în India, aşa dar s-ar putea ca George să fi văzut acolo un Naja bungarus. Dacă pătrundeţi acum în desiş, vă aşteaptă, fără îndoială, muşcătura aducătoare de moarte.

— Aşa e, aşa e – încuviinţă doctorul – cu toate acestea eu aş susţine că George s-a înşelat. E cu desăvârşire exclus ca reptila să ne fi urmărit.

Carul cu boi pe care-l zărise George înainte se apropia acum. Scârţâitul grozav al osiei făcea cu neputinţă să se mai înţeleagă între ei, căci nu auzeau nimic. Căpitanul ridică mâna şi oprind carul, întrebă pe căruţaş dacă vrea să-i ia până la intrarea în oraş.

Indianul bătrân care se afla în car privi cu teamă spre desişul apropiat şi zise cu grabă:

— Eu locuiesc înainte de intrarea în oraş, Sahibi – dacă vreţi să mergeţi într-acolo, apoi urcaţi-vă repede! Nu e bine să te aţii multă vreme pe aici.

— Îmi închipuiam eu asta! râse căpitanul şi se urca în car, care era încărcat cu saci.

Cei cinci camarazi îl urmară şi carul se puse în mişcare. George, care stătea lângă doctor, apuca brusc mâna acestuia şi cu braţul drept arată spre desişul pe care-l părăsiseră nu de mult.

Şi atunci se cutremură şi doctorul, căci văzu îndărătul unor tufe trupul ridicat al cobrei regale, care părea să privească după carul ce se-ndepărtă. După câteva clipe dihania se făcu nevăzută.

Doctorul clătină capul. Chestia aceasta contrazicea toate cercetările celor mai învăţaţi naturalişti care spun că un şarpe nu poate urmări oameni. Această cobra uriaşă trebuia, aşa dar, sau să fie de o inteligenţă neobişnuită, sau era dresata cu măiestrie de bătrânul Dranir. În vreme ce se gândea la asta, examină cu luare aminte desişul pe lângă care treceau cu căruţa. Dacă şarpelui îi dădea în gând să-i urmărească necontenit, atunci trebuia să fi întrecut de mult carul cu boi.

Desişul începu să se lumineze din ce în ce mai mult, apoi începeau lanuri de orez şi doctorul răsuflă uşurat. Aici şarpele enorm ar fi putut fi văzut lesne, dacă s-ar fi strecurat printre spice. Aşa dar, rămăsese în pădure.

II
O ÎNTÂMPLARE NEPLĂCUTĂ

DUPĂ VREO JUMĂTATE DE CEAS, carul cu boi ajunse la o gospodărie care părea părăsita. Bătrânul opri şi zise respectos:

— Sahibi, asta e locuinţa mea. Doriţi să mergeţi mai departe sau veţi face cinste casei mele, intrând înăuntru?

Casa se afla la vreo trei kilometri de cele dintâi clădiri ale oraşului. Farrow, care-şi dădu seamă îndată de situaţia prielnică, zise prietenos:

— Vom rămâne cu plăcere la tine până diseară şi aş dori şi felurite lucruri din oraş, pe care mi le-ai putea aduce tu sau fiii tăi. Apoi mi-ar mai trebui un barcagiu, care să ne ducă seara pe fluviu în sus. Vrei să îngrijeşti tu de toate astea?

Bătrânul făcu o mutră cam ciudată. Bănuia că străinii aceştia au ceva pe cuget, de vreme ce nu vor să se arate la lumina zilei. Înclinându-se adânc, zise însă:

— Sahib, porunceşte! Eu sunt Doga şi al meu e pământul cât vezi cu ochii.

— Îţi mulţumesc, Doga, să intrăm în casă şi acolo îţi voi spune ce ne trebuie.

Camarazii rămaseră miraţi când bătrânul îi duse într-o odaie mare, mobilată jumătate europeneşte, jumătate asiatic. Înclinându-se încă odată, omul îi lăsă singuri şi după câtva timp intră o tânără şi frumoasa indiana, ducând pe o tava pahare cu sirop de fructe, rece.

Apoi se ivi iarăşi bătrânul care nu mai era de recunoscut aproape, căci purta veştminte bogate de mătase şi de turbanul său era prinsă o broşă mare de diamante.

— Strămoşii mei au fost piraţi – zise el, văzând privirile mirate ale oaspeţilor săi.

Cu un gest care părea să spună că încheiase cu trecutul, adăugă:

— Sahib, acum scrie pe o hârtie de ce aveţi nevoie!

Căpitanul scoase carnetul de notiţe şi însemnă conservele care îi trebuiau pentru câteva zile.

— Sahib, voi pune să vi se aducă mâncare – zise indianul şi luă însemnarea – servitorul meu Nahava vă va servi. Plec imediat la oraş să îngrijesc de toate. Îngăduiţi-mi însă o întrebare: Citesc mult, cu deosebire ziare englezeşti... Sahib, nu eşti cumva căpitanul Farrow?

— Da – răspunse imediat căpitanul – vrem să facem o vizită

unui cunoscut de-ai nostru, un prinţ indian. Călătorim numai noaptea, deşt nu prea aveam motive să ne temem nici ziua – dar vrem să ne ferim de tot ce ne-ar putea împiedeca s-ajungem mai repede la ţintă.

— Pricep, Sahib, mai ştiu însă şi că domnii englezi vă datorează multă recunoştinţă. Dar înăuntrul ţării s-ar putea să întâmpinaţi neplăceri, de aceea vă voi ajuta cu dragă inima să ieşiţi nevăzuţi din Patna.

Deschise uşa, tresări însă, căci înaintea lui stătea un indian, care se înclină îndată până la pământ.

— Nahava – zise bătrânul, cu asprime – ai tras cu urechea. Acum ştii şi tu că aceşti Sahibi sunt prietenii mei – aşa dar să-i serveşti bine ca şi cum ar fi rude apropiate de-ale mele.

Celor cinci camarazi le displăcu de la început indianul care intră. Era cam scund la stat şi pocit, chipul fioros şi privirea vicleană.

Aducea carne friptă şi turte de mălai, pe care le aşeză pe masă, mormăind.

Când camarazii rămaseră singuri, Farrow zise în şoaptă:

— Acest Nahava trebuie să fie foarte viclean. Mă miră că Doga – care pare să fia un om cultivat – îl rabdă pe lângă el. Să fim cu ochii-n patru, căci am impresia că servitorul ăsta l-ar vinde şi pe tat-su pentru câţiva arginţi.

— Eu cred că nici n-a priceput bine ce ne-a spus Doga – fu de părere doctorul – aşa că nu trebuie să ne sinchisim de el. Dar ia spune mai bine, cu ce ne omorâm timpul până diseară?

— În primul rând vom dormi – răspunse căpitanul – căci avem nevoie de odihnă.

— Aşa e! încuviinţă Bertram.

După ce mâncară şi doctorul vru să-l cheme pe servitor ca să le arate unde se pot culca Nahava şi intră, zâmbitor, întrebând cu ce-i poate servi.

— Cred, într-adevăr că omul pândea, spuse căpitanul – şi am avut noroc că am vorbit într-o limbă străină.

Apoi se adresă servitorului, în graiul indian:

— Vrem să ne odihnim, arată-ne odăile unde să ne culcăm.

Cele doua odăi de dormit erau învecinate, în care se aflau culcuşuri acoperite cu blănuri. Obosiţi cum erau, se-atinseră toţi cinci în aşternutul moale şi adormiră îndată.

Sa fi dormit vreo patru ceasuri, când fură treziţi brusc de o gălăgie grozavă şi ridicându-se văzură cu mirare soldaţi englezi, care ocupaseră amândouă odăile. Un tânăr ofiţer întrebă:

— Se află aici căpitanul Farrow? Ah, d-ta eşti, domnule! zise el,

apropiindu-se de căpitan te recunosc după fotografiile publicate în ziare. Vă rog, urmaţi-mă fără împotrivire, căci mi-ar părea rău să fiu nevoit să întrebuinţez forţa faţă de oameni atât de viteji ca dv. Trebuie însă să-mi fac datoria şi să vă duc în faţa comandantului garnizoanei.

— Fireşte că te vom urma fără împotrivire – răspunse căpitanul – şi nădăjduiesc că arestarea noastră nu va ţine prea mult. Cred însă că nu greşesc presupunând că servitorul Nahava ne-a trădat?

— Da, aşa e, pentru că se mai menţine încă premiul instituit pentru arestarea dv. – răspunse locotenentul, cam stânjenit – sper şi eu, însă, domnilor, că vă vom da drumul cât mai curând. E drept că mai întâi va trebui să cerem încuviinţarea guvernatorului din Calcutta.

— Atunci ne putem lăsa lucrurile aici – spuse căpitanul – îl voi fuga pe comandant să telegrafieze lordului Timberton, fostul guvernator şi cred că ăsta va grăbi eliberarea noastră.

Încadraţi de soldaţi, camarazii părăsiră casa. În drum doctorul zise:

— Întâmplător ştiu că garnizoana se află în Diampur, la câţiva kilometri de Patna.

După o jumătate de ceas, erau cu toţii înaintea comandantului garnizoanei, colonelul Thompson, un ofiţer mai în vârstă. Saluta camarazi cu oarecare rezervă, dar cuvintele sale dovedeau respect pentru îndrăzneţii bărbaţi:

— Datoria m-a silit să procedez în felul acesta şi-mi pare rău că a trebuit să dau urmare denunţului unui trădător nemernic. N-am încotro trebuie să vă ţin arestaţi până voi primi ordine din Calcutta. Am şi telegrafiat guvernatorului şi nădăjduiesc că răspunsul nu va întârzia.

— V-aş ruga, domnule colonel, să trimiteţi o telegramă şi lordului Timberton, fostul guvernator – zise Farrow – l-am făcut un mic serviciu şi el ne-a făgăduit concursul său oricând va fi nevoie.

— Atunci arestarea dv. chiar că nu va dura mult – răspunse colonelul – cuvântul lordului Timberton are mare greutate. Mă mir totuşi că l-aţi întâlnit, căci de la dispariţia fiicei sale nu prea se arăta în Caletitta. A luat obiceiul să colinde prin păduri, în căutarea dispărutei.

— În pădure l-am găsit şi noi – răspunse căpitanul şi fiul meu George a izbutit s-o scoată pe fiica lordului din mâinile indienilor.

Colonelul tresări auzind aceste cuvinte, apoi zise:

— V-a reuşit într-adevăr lucrul acesta, domnilor? Atunci îngăduiţi-mi să vă felicit din toată inima. Cum v-a fost cu putinţă să faceţi asta?

Căpitanul istorisi pe scurt cum se petrecuseră lucrurile şi când sfârşi, colonelul exclamă:

— Extraordinar? Datoria mă sileşte să vă consider prizonierii mei, dar îmi îngădui să vă invit la masa cu mine. Să trecem în bungalow-ul meu, va rog?

Colonelul prezenta pe camarazi soţiei sale care se interesa mult de aventurile vitejilor bărbaţi. Timpul trecu uşor până seara. În cele din urmă veni o ordonanţa cu două telegrame.

Thompson le deschise repede, le citi, apoi zise cu bucurie:

— Domnilor, sunteţi liberi. Guvernul porunceşte chiar tuturor funcţionarilor să vă dea tot sprijinul de care veţi avea nevoie.

— Domnule colonel, îţi mulţumesc din suflet pentru ospitalitate – zise căpitanul – şi-mi pare rău că trebuie să vă părăsim. Gazda noastră, în casa căreia am fost arestaţi, ne-a îngrijit o barcă, cu care vrem să mai facem o bună bucată de drum încă în seara asta.

III
ŞARPELE MISTERIOS

DUPĂ UN CĂLDUROS RĂMAS BUN, camarazii se înapoiară repede la Doga. Bogatul indian îşi instalase lumină electrică în casă, deşi aceasta se afla la câţiva kilometri de oraş. Toate ferestrele, erau luminate când camarazii ajunseră acolo.

Doga le deschise el însuşi şi o bucurie sincera îi lumină chipul când îi văzu pe camarazi.

— Sahibi, sunteţi într-adevăr liberi? întrebă el.

— Da, Doga, ne putem mişca în deplină libertate, oriunde ne place – răspunse căpitanul – totuşi, ne vom folosi de barcă. Cred că a venit barcagiul?

— Da şi l-aş fi lăsat să aştepte pana aş fi aflat cum stau lucrurile cu d-voastră, Sahibi – răspunse indianul – îmi pare rău că n-am putut fi împreună tot timpul, căci acum vreţi să plecaţi. Pe Nahava, care v-a trădat, am pus să-l alunge din casa mea şi vă sfătuiesc să vă feriţi de el când veţi porni acum în jos spre fluviu.

— N-avea grijă, vom şti noi să ne păzim – răspunse Farrow – ai găsit în Patna tot ce ne trebuie?

— Da, Sahib, am îngrijii de toate.

— Bine, atunci să ne luăm armele şi brâurile.

Doga îi conduse pe oaspeţii săi în odăile unde dormiseră. Când deschise uşa şi aprinse lumina, se dădu speriat înapoi.

În mijlocul încăperii, zăcea trădătorul Nahava. Chipul său era grozav de schimonosit.

Doctorul se aplecă asupra cadavrului, dar se dădu repede înapoi şi şopti:

— De necrezut! Omul pare să fi murit din pricina veninului puternic al unui şarpe. Cum e cu putinţă asta? Ar fi trebuit ca reptila să se afle în odaia asta... A murit foarte repede, aşa că nu se poate să îi căpătat muşcătura afară, căci nu s-ar fi putut târî până aici.

Camarazii îşi rotiră privirea prin odaie. Toţi aveau presimţirea că moartea trădătorului – care cu siguranţă că intrase în odaie numai cu scopul de a fura sau a se răzbuna – era în legătură cu „sfântul” Dranir, stăpânul şerpilor.

George îşi puse brâul şi trase imediat unul din pistoale. Camarazii îi urmară pilda şi cu ajutorul lămpilor de buzunar, luminară pe sub paturi – dar nu putură descoperi nimic.

Uşa spre cealaltă cameră erai întredeschisă şi când George îndreptă lumina lămpii sale pe pragul ei, văzu o dâră strălucitoare.

— Domnule doctor – strigă dansul – nu-ţi face impresia ca pe prag sunt bale care s-au scurs din gura lui?

Doctorul se aplecă deasupra pragului, examină dâra şi răspunse:

— Pa, dragă George, ai dreptate. A fost chiar un şarpe mare, care s-a târât pe aici.

— Atunci să fim cu băgare de seamă când vom intra în odaie! zise căpitanul. Târâtoarea trebuie să ne fi urmărit, deci, cu toate că nu-mi dau seamă cum e cu putinţă aşa ceva. George, împinge uşa, apoi dă-te repede înapoi.

Tânărul făcu întocmai. Cele cinci lămpi îşi îndreptară lumina în camera întunecoasă.

Nu se vedea nimic ce ar fi dat de bănuit şi George trecu cel dintâi pragul. Îşi plimbă lumina lămpii prin odaie, nu zări însă nici un şarpe.

Vru să intre cu totul înăuntru, când auzi lai dreapta lui şuieratul sinistru al unei astfel de târâtoare.

Îşi îndreptă imediat arma într-acolo, dar în aceeaşi clipă simţi o lovitură atât de puternică pestei mână, încât arma îi zbură cât colo. Câteva clipe zări în lumina lămpii capul uriaş al cobrei regate întins spre el.

Auzi îndărătul său o împuşcătură, glonţul îi trecu pe lângă ureche, dar nu nimeri cobra, care se retrăsese în întunerec, cu o mişcare fulgerătoare. Apoi răsună o şuierătură ciudata urmata de un strigăt melodios. George auzi un târşâit în camera învecinată, paşi repede înainte şi lumină spre fereastră.

Văzu tocmai uriaşa Naja bungarus care dispărea pe geam.

Dacă ar fi avut în mână pistolul, ar fi putut trage un glonţ care să nu-şi greşească ţinta. Aşa, însă, duşmanul grozav dispăru în beznă nevătămat.

Fără să piardă o clipă, tânărul se repezi într-acolo şi lumină afară. Văzu încă şarpele, dar numai partea de la coadă din trupul lui, care tocmai dispărea în lanurile de orez.

Mal văzu însă şi o făptură omenească aplecându-se repede, când fu învăluită în lumina lămpii. Şi ar fi putut jura că fusese Dranir, stăpânul şerpilor.

Împărtăşi repede astea camarazilor săi şi adăugă.

— Nu l-am putea urmări repede? Cu siguranţă că cobra regală se află în apropierea lui, astfel că am putea-o ucide.

— Nu, dragul meu, mai bine să nu facem asta – răspunse căpitanul – ştim doar că „sfântul” acesta e foarte primejdios – dacă nu cumva te-ai înşelat şi era el într-adevăr; de altminteri, nimeni altul nu putea să fi adus şarpele aici. Mai bine să ne urcăm

repede în barcă şi să ne vedem de drum şi n-are decât...

Căpitanul îşi rupse vorba; camarazii se priviră speriaţi, apoi doctorul strigă cu glas înăbuşit:

— A fost un ţipăt înfiorător. Un om trebuie să fi văzut moartea cu ochii şi încă o moarte grozavă! Ţipătul venea din spre lanurile de orez.

Fusese într-adevăr un ţipăt înfiorător, scos de un om – dar părea animalic aproape. Avem dreptate doctorul, un om trebuia să fi îndurat acolo o moarte grozavă.

— Cobra regală... şopti George.

— Tot aşa mi-am spus şi eu – încuviinţă căpitanul – să ieşim repede afară, o fi atacat vreun om, străin, dacă nu chiar pe stăpânul ei, „sfântul". Dar fiţi cu băgare de seamă, ţineţi lămpile aprinse şi armele pregătite.

George se repezi cei dintâi pe uşă, afară. Ascultă câteva clipe şi nevăzând nimic care să-i dea de bănuit, porni prin grădină, luminând mereu în juru-i.

Ajungând pe şosea, tânărul zări lămurit, în praful alb, urma şarpelui. Aşteptă până ce camarazii fură lângă dânsul; aceştia făcură un şir, la distanţă de vreun metru unul de altul şi cu lămpile lor putură lumina o suprafaţă destul de întinsă.

Deodată scoaseră cu toţii un ţipăt de spaimă, căci la numai cinci metri de ei zăcea printre spicele înalte trupul unui indian. Era chircit la pământ şi chipul său era grozav de schimonosit.

— Iarăşi cobra regală – zise doctorul, cu glas înăbuşit – în fuga ei l-a înhăţat pe nenorocitul acesta care nu bănuia nimic şi l-a ucis.

— Oh, Sahibi, acesta e Darja, hoţul – se auzi în aceeaşi clipă glasul lui Doga, îndărătul camarazilor. El n-a jefuit numai câmpurile, ci a pătruns şi în case şi se spune că a făptuit şi două omoruri cu acest prilej. Cu siguranţă că nu cu gânduri bune se aţinea pe aici. L-au pedepsit înşişi zeii.

— Dacă într-adevăr aşa stau lucrurile, atunci se poate spune că e la mijloc mâna dumnezeiască – zise căpitanul – cred însă că mai trebuie să rămânem câtva timp aici, ca să putem servi de martori autorităţilor cu privire la moartea celor doi Indieni. Doga, spune-i barcagiului să mai aştepte. Cel mai bun lucru ar fi să se înapoieze acasă şi să aştepte acolo, până i-om da de veste. Trimite şi un servitor la poliţie şi la colonelul Thompson. Acestuia din urmă să i se spună că-l rog eu să vie încoace.

Doga se făcu nevăzut, iar doctorul se aplecă deasupra mortului.

— L-a muşcat în obraz – zise el – se văd două găuri adânci şi

destul de mari, făcute de colţii veninoşi ai şarpelui. Trebuie să fi trecut printr-o spaimă grozavă, poate că a căzut îndată leşinat, înainte ca otrava să-şi fi putut face efectul. Să-l lăsăm aici?

— Cred că e mai bine, căci nu trebuie să ne amestecăm în treburile poliţiei – zise căpitanul.

— Tată, n-ar fi cu putinţă acum să pornim după şarpe? întrebă George. Se vede bine urma care a lăsat-o şi poate că izbutim să-l ucidem.

Căpitanul privi îngândurat urma lăsată de trupul târâtoarei, apoi răspunse:

— Bine, să-ncercăm. Dar să nu ne răzleţim căci va trebui să luminăm mereu în jurul nostru, deoarece se poate ca şarpele să se fi pitit undeva.

George îşi luă locul în mijlocul camarazilor şi porni pe urma care ducea spre pădure. Ajunseră în sfârşit şi căpitanul spuse imediat:

— Staţi pe loc. Ar fi să ne expunem prea mult, pătrunzând în bezna desişului. Ştim că şarpele se află iar aici, vom spune asta colonelului şi el va putea să pornească mâine, la lumina zilei, vânătoarea împotriva reptilei primejdioase. Haideţi repede înapoi.

George îşi dădu seamă că tatăl său avea dreptate. În labirintul acela încâlcit, moartea putea sta la pândă la fiece pas.

— Până atunci, şarpele se poate strecura nevăzut, în vreme ce noi vom sta de vorbă cu poliţiştii – zise George – cel mai bun lucru ar fi să punem oameni de pază cu lămpi puternice, care să supravegheze terenul înspre pădure.

— Nu – răspunse căpitanul – n-are nici un rost. Îndată ce vom fi în barcă, nu mai avem ce ne teme de această lighioană şi colonelul, căruia îi surâde o aventură, n-are decât să pornească vânătoarea împotriva ei.

Cei cinci camarazi porniră înapoi. Ajungând la casa lui Doga, găsiră aci câţiva poliţişti care luau interogatoriul bătrânului indian. Venise şi colonelul Thompson şi după ce-şi exprimă bucuria că va avea prilejul să întâmpine o mică aventură, recomandă pe conducătorul poliţiştilor, căpitanul Rogers.

Farrow îi lămuri cum stăteau lucrurile şi când sfârşi, Rogers zise:

— M-am gândit eu de mult că nu e lucru curat cu Dranir ăla. Dar nici acum nu putem dovedi ceva împotriva lui, căci dumneata, domnule George Farrow, nu poţi susţine cu toată siguranţa că l-ai recunoscut? Şi chiar dacă da, el poate răspunde că a venit încoace cu să-şi aducă înapoi şerpii. Domnule căpitan, n-ai vrea dumneata să rămâi aici până mâine, ca să iei parte la vânătoare

ce o vom porni? Eşti mai experimentat ca noi în asemenea expediţii.

— O, da, domnule căpitan, ar fi minunat! stărui şi colonelul. Rămâneţi la mine în noaptea asta, zău aşa!

Farrow îşi privi tovarăşii şi când văzu chipul strălucitor al lui George, spuse zâmbind:

— Văd bine că băiatul meu arde de nerăbdare să-i vină de hac reptilei. N-am încotro, trebuie să-i fac pe plac. Aşa dar, rămânem şi vom lua parte mâine la vânătoare. Dar n-aş vrea să supăr pe gazda noastră, Doga, părăsind casa lui, ca să înnoptam la dv., domnule colonel.

— Nu, Sahib – interveni bătrânul Doga, care se apropiase neobservat – e mai bina să dormiţi la domnul colonel, căci aici se va înapoia probabil „Grozava" şi mi-aş face veşnic mustrări daca li s-ar întâmpla ceva oaspeţilor mei.

Căpitanul zâmbi. Pricepea foarte bine ca bătrânului îi era frică în primul rând de el-însuşi. Oricât o fi fost el de instruit, nu se liberase totuşi cu desăvârşire de superstiţia poporului său.

— Atunci veniţi chiar acum! spuse colonelul, cu bucurie. Domnule Rogers, câţiva oameni de-ai dumitale ar putea duce bagajele domnului căpitan Farrow şi ale camarazilor săi. Aici tot nu mai putem face nimic şi mâine vom încerca să răpunem reptila primejdioasă. Afară de asta putem încerca să punem capăt ticăloşiei la care se dedă Dranir acela, cu şerpii săi.

— Sunt hotărât la asta – zise căpitanul Rogers – a venit vremea ca individul ăla să dispară cu lighioanele lui primejdioase. Fireşte că oamenii mei vor duce bagajele domnilor.

— Nu e mult de dus – spuse Farrow, zâmbind – e mai practic să colinzi pământul fără bagaje.

Ajunseră repede la bungalovul colonelului. Se pregătiră odăile pentru oaspeţi şi în curând erau cufundaţi toţi în somn adânc.

George se trezi brusc. I se păru mai întâi ca visase, că fusese deşteptat de o melodie pe care o cântase zeul visurilor. Dar acum auzi aievea sunetele de flaut în grădină – aceleaşi sunete ciudate pe care le scosese Dranir ca să-şi liniştească şerpii. Tânărul se dădu repede jos din pat şi se repezi la fereastra.

Luna scalda grădina în lumina ei argintie şi George zări acolo o privelişte atât de neînchipuită, încât se freca la ochi, crezând din nou că visează. Apoi, însă, scoase un strigăt de alarmă.

IV
O FAPTĂ GROZAVĂ

— TATA, SCOALĂ! Camarazi, sculaţi! Stăpânul şerpilor a răpit-o pe soţia colonelului.

Înmărmuriţi, camarazii dădură buzna în camera tânărului şi priviră pe fereastră; mai avură timp să vadă cum soţia lui Thompson, în vestmânt alb de noapte, dispărea în desişul care mărginea gradina. Dincolo de acest desiş se-ntindea şoseaua care ducea la pădurea în care locuia Dranir.

— George, dar ce ai? întrebă căpitanul. De ce să nu se plimbe doamna prin grădină? Probabil că nu poate dormi din cauza căldurii înăbuşitoare.

— Ce s-a întâmplat, domnilor? se auzi atunci, din uşă, glasul colonelului. L-am auzit pe domnul George strigând şi am văzut, cu groază, ca soţia mea a dispărut din dormitor.

— Repede după dânsul! strigă George şi se repezi la pat, ca să se îmbrace în grabă. L-am văzut pe bătrânul Dranir, ochii-i luceau sinistru în lumina lunii. Mergea de-a-ndărătelea spre tufele alea de colo, cântând din flaut, iar doamna îl urma cu mişcări automate, ca şi cum ar fi fost vrăjită.

— Dumnezeule, a hipnotizat-o! exclamă colonelul. Oh, domnilor, ajutaţi-mi! Trebuie s-o aducem înapoi pe Violet a mea... Ce poate avea cu dansa omul acela misterios?

— Îmbracă-te repede! spuse căpitanul. Nu putem pierde o clipa. Bănuiesc eu ce poate avea cu dânsa. Îţi voi explica totul în drum.

Camarazii se îmbrăcară în cea mai mure grabă şi ieşiră în vestibul. După câteva clipe se ivi şi colonelul.

— Domnule căpitan, să alarmez garnizoana? întrebă el, agitat.

— Asta ar fi prea primejdios pentru soţia d-tale răspunse Farrow. Presupun că Dranir urmăreşte numai să ne atragă în desişul în care cobra ne pândeşte. Vrea să răzbune moartea celeilalte cobre, de aceea a hipnotizat-o şi răpit-o pe soţia d-tale. Nu degeaba s-o fi folosit de flautul pentru îmblânzit şerpii – socotea că ne vom trezi şi-l vom vedea.

— Ticălosul! scrâşni colonelul. De mi-ar cădea în mână! O să-l fac eu să se căiască de nemernicia asta.

— În primul rând trebuie s-o salvăm pe soţia d-tale şi după aceea ne vom putea ocupa de el, spuse căpitanul. Nu trebuie să uităm că prin răpirea aceasta are acum în mână o armă puternica împotriva noastră.

— N-ar fi bine să luăm câţiva oameni măcar? stărui colonelul, în vreme ce străbăteau gradina. Daca Dranir va trimite toţi şerpii lui împotriva noastră, fiecare om în plus e de mare ajutor.

— Nu, nu, să nu pierdem vremea, vom sfârşi noi singuri cu reptilele alea, spuse căpitanul. George, cam pe unde a dispărut? Ah, văd aici câteva fâşii de mătase albă, ceea ce înseamnă ca pe aici a trecut soţia d-tale, domnule colonel.

George se strecură îndată între tufe, ajunse în curând la gardul de scânduri care înconjura proprietatea şi strigă:

— Aici s-a făcut o spărtură în gard, deci pe aici a ieşit.

Când tânărul vru să iasă prin spărtura largă din gard, lovi din greşeală cu piciorul într-una din scânduri. În aceeaşi clipă se dădu speriat înapoi căci de partea cealaltă a gardului răsună şuieratul furios al câtorva şerpi.

— Ticălosul, a lăsat aici câteva din cobrele sale, strigă tânărul şi aprinse îndată lampa de buzunar.

Capul scârbos al unui şarpe se repezi atunci înainte, dar George şi smulsese pistolul şi cu un glonţ bine ţintit îi zdrobi capul.

— Trebuie să sărim gardul prin alt loc – spuse el apoi – se poate ca celelalte cobre de pe aici să se fi retras, speriate de împuşcătură, dar e mai bine să nu ne expunem.

Alergă vreo zece metri dea lungul gardului, apoi se săltă în sus, îl încălecă şi aprinse iar lampa.

Un strigăt de spaimă şi de furie scăpă de pe buzele sale. Probabil că Dranir adusese cu sine toate cobrele sale, căci ele mişunau pretutindeni pe lângă gard. Cele mai apropiate care erau izbite direct de lumina vie, se ridicară ameninţător şi săriră în sus.

E drept că tovarăşii ar fi putut ucide şerpii, unul câte unul, dar asta ar fi cerut mult timp. Bătrânul vrăjitor pusese într-adevăr o barieră la care dânşii nu se aşteptaseră.

— Trebuie să ne înapoiem şi să ieşim din grădină prin poarta principală – spuse tânărul şi sări înapoi – aici sunt prea multe cobre, pe care bătrânul le-a adus din pădure. Domnule colonel, ar fi bine să trimiteţi încoace câţiva soldaţi că să ucidă reptilele.

Camarazii străbătură grădina în fugă şi ajunseră la poarta principală dădură buzna afară. Colonelul alergă la cazarma de peste drum, în vreme ce camarazii se-ndreptară îndată spre şoseaua ce ducea în pădure.

George era cel mai repede de picior. Zbura, nu alta! În mâna stângă ţinea lampa aprinsă, plimbând lumina ei încoa şi-ncolo.

Ajungând la casa lui Doga, îndreptă lumina înainte şi în clipa următoare inima îi tresări de bucurie.

La vreo optzeci de metri depărtare o văzu pe tânăra soţie a colonelului, care-l urma în neştire pe bătrânul indian. Dranir nu mai cânta din flaut acum.

George îşi încordă şi mai mult puterile, apropiindu-se din ce în ce de Dranir, dar acesta, care văzuse lumina lămpii, porni şi el mai repede, iar biata femeie se ţinea după el.

Tânărul se apropiase până la douăzeci de metri şi văzu în fund pădurea. Dacă Dranir izbutea s-ajungă acolo, soţia colonelului era pierdută.

George se sili din răsputeri, dar era aproape de capătul sforţărilor. Şi cu groază recunoscu el ca nu-l va mai putea ajunge pe bătrânul indian. Dranir îşi iuţise şi ei paşii alergând surprinzător de repede pentru un om de vârsta lui.

De asemenea şi biata soţie a colonelului alerga tot mai repede. Tânărul nu cuteza să împuşte, căci ar fi putut-o nimeri lesne pe femeie. Mai întâi trebuia să se apropie, căci depărtarea mai era încă de cel puţin patruzeci de metri. Acum pădurea începea să se vadă lămurit. George trebuia să-ncerce tot posibilul să se apropie, sau trebuia să cuteze să tragă un glonţ, doua. Agitat cum era, însă, în lumina nesigură şi ţinând seamă de mişcările repezi ale bătrânului, împuşcătura ar fi fost îndoielnică.

Toate sforţările lui George rămăseseră zadarnic şi nu reuşi să micşoreze nici măcar cu un pas distanţa dintre el şi bătrân. Atunci, luând o hotărâre bruscă, se opri, se sili să-şi păstreze liniştea, ca să nu-i tremure braţul, ridică pistolul şi trase.

O spaimă de moarte îl cuprinse însă văzând că Dranir continuă să fugă; în schimb femeia se prăbuşi la pământ, scoţând un ţipăt. Să fi greşit ţinta oare, el, care nimerea atât de bine de obicei?

Fără să-şi dea seamă aproape, alerga înainte şi atunci văzu că Dranir se opri brusc şi se-ntoarse. Când văzu zăcând pe şosea trupul nemişcat al femeii, făcu chiar câţiva paşi înapoi.

George se opri şi dânsul. Ridică pistolul, dar în aceeaşi clipă bătrânul se-ntoarse iarăşi, fulgerător, ca şi cum şi-ar fi dat seamă de primejdie. Însă glonţul şi pornise şi tânărul văzu pe indian căzând grămadă şi îl auzi scoţând un ţipăt.

După ce se linişti puţin, George se-ndreaptă spre tânăra femeie, care zăcea la pământ. La lumina lămpii cercetă veştmântul alb şi cu bucurie nespusă se încredinţă că nu se vedea nici o urmă de sânge. Atunci îi dădu în gând însă că glonţul ar fi putut atinge capul şi părul des oprise sângele.

Trecu repede cu degetele prin părul femeii şi cu un simţimânt de uşurare băgă de seamă ca nici acolo nu era sânge. Aşa dar, tânăra femeie se trezise numai din hipnoză când auzise

împuşcătura, apoi se prăbuşise la pământ.

— Domnule George, ai pus mâna pe el? se auzi deodată glasul lui Petre.

Îngrijorat pentru soarta lui George, o luase după el, întrecând pe ceilalţi camarazi.

— După împuşcătura mea sa prăbuşit colo – răspunse tânărul – nu m-am mai sinchisit de el.

Puse lumină cu lampa înainte şi zise:

— Nu văd pe nimeni, Ah, colo-n fund te strecoară în desiş... şchiopătează tare. Se şi clătină puţin, înainte de a se face nevăzut printre crengi.

— Atunci punem noi mâna pe el, spuse George, plin de încredere. Puterea lui s-a spulberat acum. Soldaţii or fi ucis şi ei celelalte cobre şi cu cobra regală vom sfârşi noi repede. Nu mai aştept, însă până dimineaţă, căci cine ştie ce drăcovenie mai născoceşte ticălosul. Îndată ce va fi aici colonelul şi-şi va luă în primire soţia, pornesc în desiş.

— Hm... dacă fii neapărat, n-am încotro şi o să trebuiască să merg şi eu – spuse Petre – cred că nici n-ar fi atât de primejdios. Am eu o idee cum să facem treaba ca să iasă mai bine. Am însă nevoie de ajutorul lui Kard.

După câteva minute erau toţi adunaţi acolo. Colonelul nu mal ştia ce să facă de bucurie şi recunoştinţă, când îşi văzu soţia.

— D-ta rămâi aici, domnule colonei – zise căpitanul. Trebuie să-ţi îngrijeşti soţia, iar noi vom căuta să punem mâna pe Dranir şi să ucidem cobra regală.

Thompson se lăsase în genunchi lângă soţia să şi-i luase capul în mâini.

— Domnule căpitan, n-aţi putea să ma ajutaţi mai întâi să o readuc în simţiri pe scumpa mea soţie, se ruga el. Gândeşte-te ce grozav ar fi daca şarpele acela fioros s-ar întoarce pe neaşteptate aici.

— Voi rămâne eu cu d-ta – se oferi doctorul Bertram – e mai bine să fie un medic de faţă când e vorba de hipnoze. Tocmai la deşteptare se pot ivi tot felul de complicaţii.

— Atunci totul e în bună regulă – spuse căpitanul – să mergem, camarazi! Dacă Dranir a într-adevăr atât de grav rănit, nu cred să fi ajuns departe. Dar să fii eu băgare de seamă, George!

— N-avea grijă, tată! răspunse tânărul. Petre mi-a spus însă că are o idee bună.

— Da, domnule căpitan, vom tăia două crengi mari, cu care eu şi Kard vom putea da frunzişul la o parte ca să cercetăm tufişurile de la distanţă. Dacă se va arăta într-adevăr şarpele, vom avea

destul timp să-l ucidem cu câteva gloanţe.

— Bravo, Petre, e o idee minunată! încuviinţă Farrow. Ah, uite, nici începe o dâră de sânge. Nu cred ca Dranir să fi ajuns departe, căci glonţul tău i-o fi găurit o arteră, George.

Camarazii porniră repede spre pădure. Când ajunseră la câţiva metri de desiş, Petre spuse:

— Văd aici două mlădiţe care sunt foarte potrivite pentru scopul meu. Sunt foarte trainice şi au cel puţin opt metri lungime...

Nu-şi sfârşi bine vorba, că îndărătul lor răsună un ţipăt ascuţit, urmat de glasurile puternice ale doctorului şi colonelului.

Întoarseră brusc capelele şi în faţa priveliştea care li se înfăţişă, rămaseră înmărmuriţi. Pe poteca albă venea în goană soţia colonelului, cu braţele întinse şi părul despletit. Alerga atât de repede încât cei doi bărbaţi nici nu se puteau ţine după ea, necum s-o ajungă din urmă...

V
SFÂRŞITUL LUI DRANIR

— RĂMÂNEM LINIŞTIŢI LOCULUI şi când se va fi apropiat, sărim la ea şi o oprim – zise căpitanul – mai e încă sub înrâurirea hipnozei şi vrea să se ducă la Dranir.

— Tată, poate că ar fi în măsură să ne conducă la el, propuse George.

— Nu, asta ar fi primejdios, căci s-ar putea să muşte pe ea întâi cobra. Aşa dar, fiţi cu băgare de seamă şi prindeţi-o la momentul potrivit!

Camarazii stinseră lămpile, căci vroiau s-o sperie pe tânăra femeie cu lumina lor orbitoare. Era însă primejdios să stea în bătaia lunei, atât de aproape de pădurea întunecoasă, unde sălăşluia cobra regală. De aceea ei înaintară încetişor în întâmpinarea femeii.

Dar ca şi cum aceasta le-ar fi ghicit gândul şi tocmai când Petre întinsese braţele s-o prindă, ea coti brusc, trecu pe lângă Uriaş şi înainte ca dânsul să se poată întoarce, ea şi făcuse câţiva paşi spre desiş.

— Repede după dânsa! – strigă Farrow – în nici un caz nu trebuie să intre în pădure! Daca izbuteşte totuşi, atunci urmaţi-o cu băgare de seama!

George o zbughi înainte şi câştigi câţiva paşi faţă de tovarăşii săi. Dar femeia, pârând ca bănuieşte apropierea tânărului, îşi iuţi paşii în aşa fel încât spori şi mai mult distanţa.

Cu toate străduinţele sale, George nu izbuti s-o ajungă şi o văzu pierind în desiş. Tânărul fu cat p-aci să aprindă lanterna, dar îşi spuse ca prin asta l-ar putea zări cobra regala. La o primejdie din partea bătrânului indian nu se gândea, socotind ca Dranir era grav rănit. Din fericire, putea vedea din când în când vestmântul alb al femeii ivindu-se înaintea lui, căci copacii erau prea aproape unul de altul şi cădea destula lumina prin frunzişul lor.

Într-un rând George se-ntoarse şi văzu îndărătul lui lumini; în acelaşi timp auzi pârâit de crengi. Asta însemna că veneau camarazii, dar mai erau la cei puţin opt metri îndărătul sau. Şi dacă Naja bungarus l-ar ataca acum, atunci era pierdut înainte ca ei să-i poată veni în ajutor. Deodată îşi dădu seamă că tânăra femeie nici nu apucase măcar direct spre coliba bătrânului. Aceasta se afla spre fluviu, pe când dansa pornise către inima pădurii. Oare şi Dranir să fi fugit pe aici?

George aprinse lampa pentru puţin timp şi căuta să descopere

în grabă vreo urmă de sânge. Dar părea că pe acolo trecuse numai doamna Thomson, căci el descoperi fâşii din vestmântul ei de noapte, agăţate de scaieţi.

Priveliştea asta îl umplu iarăşi de o furie grozavă împotriva indianului. Biata femeie alerga aici în pantofiorii ei de casă, cu vestmântul subţire de mătase din care rămăseseră, probabil, numai zdrenţele. Mărăcinii trebuie să-i fi sfâşiat pielea şi cu toate astea era nevoită să se supună forţei misterioase a indianului, urmându-l.

Gândul acesta îi dădu lui George puteri noi. Îşi învinse oboseala care era gata să-l doboare şi luând-o la goană cât îi îngăduia locul acela, câştiga teren. Nu trecu mult şi se afla numai la vreo trei paşi de tânăra femeie, când George hotărî să facă tot ce-i sta în putinţă ca s-o ajungă, în sfârşit şi s-o oprească. Camarazii săi rămăseseră ceva mai în urmă, dar el îşi zise că ei se vor grăbi să se apropie, căci dânsul le va striga c-o ajunsese pe doamna Thompson.

Dar când tânărul se năpusti între cele două tufe şi întinse braţele să prindă pe fugară – se opri deodată speriat; femeia dispăruse fără urma! Cu câteva clipe înainte îi văzuse încă vestmântul alb, auzise încă foşnetul frunzelor înaintea lui şi acum ea se făcuse nevăzută, privi disperat în jur. Deodată tresari speriat. În desiş, cam dinspre luminişul unde se afla coliba bătrânului indian, răsuna un hohot de ras batjocoritor. Ştia oare Dranir că femeia îi scăpase lui George tocmai când el crezuse ca pusese mana pe ea?

Tânărul se înfiora. Apoi auzi cum tovarăşii săi apucaseră în alta direcţie. Petre striga atât de tare, încât îl putu auzi.

— Aici e o poteca, domnule căpitan. Pare să ducă chiar într-acolo de unde s-a auzit hohotul de ras. Cu siguranţă ca şi domnul George a pornit pe această potecă.

George nu văzuse, firește, nici o potecă, pentru că nu-şi aprinsese lampa. Şi nici n-ar fi luat-o o în seamă, căci hipnotizata fusese în faţa lui. Şi nici acum nu dădu vreo atenţie faptului că tovarăşii săi apucaseră pe alt drum deoarece trebuia să afle în primul rând unde dispăruse doamna Thompson.

Aprinse lampa de buzunar şi lumină tufele. Ştia bine că se afla în mare primejdie, căci în fiecare clipa putea ţâşni de undeva căpăţâna fioroasa a cobrei regale. Şi atunci ar fi fost prea târziu să se apere. Poate ca nici n-ar fi avut răgazul să scoată pistolul. Îndepărta cu energie gândul acesta şi căuta mai departe. Taina trebuia să fie foarte aproape de cele doua tufe prin care tocmai se strecurase, căci numai cu doua clipe înaintea lui ajunsese doamna

Thomson în micul luminiş dintre tufele acelea uriaşe. La gândul acesta, George, care trecuse cu un pas de tufa din stânca, se-ntoarse îndărăt. Atunci văzu lângă tufa din dreapta o fâşie subţire din vestmântul femeii. Într-acolo se-ndreptase, deci, ea trebuie să se fi strecurat înapoi în tufiş, căci fâşia aceea atârna jos de tot de ramuri.

George se lăsă imediat în patru labe şi se târî în tufiş, fără să ţină seamă de vreo primejdie..

Dar după ce pătrunse înăuntru, ochii i se holbară de uimire. În inima tufişului era o spărtura destul de mare, un loc liber, rotund, pe care nimeni nu l-ar fi bănuit de afară. În mijlocul acestui loc se vedea însă lămurit pervazul unui chepeng, atât de acoperit cu muşchi, încât abia se putea deosebi. Chepengul trebuie să fi stat deschis – cu siguranţă că Dranir îl deschisese, înainte de a o hipnotiza pe tânăra femeie.

După ce dânsa intrase înăuntru, se închisese la loc chepengul şi bătrânul indian trebuie să fi auzit asta, mulţumită vreunei instalaţii ce o avea acolo. De aceea hohotise atât de batjocoritor. Ştia ca prada să e la adăpost.

Prin aceasta deschidere şi închidere a chepengului, se desluşeau însă bine marginile.

George nu stătu mult pe gânduri. Vârî repede cuţitul într-una din crăpături şi cu multă greutate ridică în sus chepengul.

În lumina lămpii sale văzu trepte mari de piatră. În vremuri străvechi va fi fost acolo un templu uriaş, din care nu mai rămăsese decât acest gang subpământean.

În vreme ce cobora treptele, gândul lui George se duse, fără voie, la vechiul oraş Anuradhapura din Ceylon, care, ducă ce a fost părăsit de populaţie, fu înghiţit cu totul de pădurea seculară. Numai întâmplător fu iarăşi descoperit şi astăzi încă se minunează călătorii în fata clădirilor impunătoare şi monumentelor care veacuri de-a rândul au rămas ascunse privirilor omeneşti.

Poate că-i era dat şi lui să facă o astfel de descoperire? Dar înlătura repede gândul acesta, spunându-şi că avea altceva mai bun de făcut deocamdată.

Coborâse opt trepte şi acum se găsea într-un gang înalt, cu tavanul boltit. Pereţii erau din lepezi mari de piatra şi podeaua la fel.

George nu-şi pierdu vremea minunându-se de gangul acesta ciudat. Patna era un oraş vechi, aşa-zisul oraş „sfânt”, astfel ca era probabil că fusese cândva un templu pe locul acesta care a fost dărâmat, poate, de secte potrivnice.

Tânărul era mulţumit că găsise drumul pe care apucase

sărmana doamnă Thompson. Gangul mergea în direcţia de unde răsunase hohotul de ras. George se pricepea să socotească dinainte şi îşi dădu seamă ca se afla la vreo patruzeci de metrii de luminişul în care îşi avea coliba bătrânul Indian. Poate că izbutea s-o ajungă pe doamna Thompson înainte ca ea s-ajungă la Dranir.

Acolo s-ar fi aflat în mare primejdie, căci ticălosul ar fi folosit-o ca ostatecă, pentru să-şi salva proprie să viaţă, sau poate, în fanatismul său, ar ucide-o fără milă.

Adunându-şi toate puterile, porni în goană pe gangul subteran. Orice clipă era preţioasă.

Deodată auzi înaintea lui un ţipăt grozav scos de un glas de femeie. La vreo zece metri înaintea lui gangul făcea o cotitură şi ţipătul se auzise dindărătul acestei cotituri.

Ţipatul acela fusese atât de grozav, încât George se opri în toiul fugi. Genunchii îi tremurau şi fu nevoit să-şi adune toată energia, ca să nu se prăbuşească.

Venise, totuşi, prea târziu? Cele câteva clipe pe care se pierduse sus, în tufiş, cu căutatul fuseseră de-ajuns pentru ca biata femeie şi fie ucisa?

La gândul acesta George îşi muşcă buzele de furie.

Deodată, însă, îşi înălţă trupul. Auzea lămurit un zgomot ciudat, dar pe care-l cunoştea destul de bine, căci îl auzise în casa lui Doga, când uriaşa cobră regală se târâse spre fereastră ca să-l urmeze în desiş pe stăpânul ei.

„Grozava” venea iarăşi. Probabil că locuia în gangul acesta vechi şi poate că strămoşii ei fuseseră cândva păzitorii sfinţi ai acestui templu.

George îndreptase chiar înainte lumina lămpii sale şi razele ei căzură pe bolovanii de lângă cotitura. Atunci zgomotul acela încetă brusc şi tânărul îşi zise că şarpele stătea la panda îndărătul cotiturii. De sigur că se va năpusti asupra lui, daca va merge înainte şi va trece pe acolo. Probabil că în acelaşi fel o atacase şi pe biata doamnă Thompson pe când fugea. Ţipătul fusese o dovadă.

George se simţi năpădit de o furie fără margini împotriva cobrei şi mai mult încă împotriva bătrânului care o subjugase voinţei sale pe biata femeie.

Recăpătându-şi repede calmul, George chibzui cu înfrigurare câteva clipe, apoi, luând o hotărâre bruscă, stinse lampa. Un întunerec de nepătruns se făcu în gang.

Ascultă cu încordare, spunându-şi ca va ţâşni acum din întunerec, ca să-i atace, îndată ce va auzi târşâitul ei pe pământ, va trebui să aprindă iarăşi lampa, ca să poată slobozi un glonţ

bine ţintit.

Din pricina enervării, însă, sângele îi vâjâia în urechi atât de tare încât nu se mai auzea nimic altceva. Şi inima îi zvâcnea cu atâta putere, de parcă stătea gata să-i spargă pieptul, cu pistolul întins, cu degetul arătător al mâinii stângi pe butonul lămpii de buzunar, viteazul tânăr stătea în întunericul acela înfiorător şi aşteptă apropierea grozavului duşman.

Deodată i se păru că aude scâncete şi gemete slabe. Oare doamna Thomson nu fusese muşcată şi ucisa de şarpe?

Da, era într-adevăr un geamăt, apoi un scâncet, care numai de la biata femeie putea proveni. Trăia, aşadar, se zvârcolea în chinuri grozave, probabil, între moarte şi viaţă; dar poate că mai putea fi salvată dacă doctorul venea în graba.

Trebuia deci să cuteze, trebuia să pornească înainte şi să provoace atacul cobrei regale. Voia tocma să aprindă lampa de buzunar, când îi veni o idee.

În clipa următoare îşi şi scosese pumnalul şi-l azvârli cât putu mai departe. Dacă şi-ar fi luat cu dânsul casca tropicala, ar fi aruncat-o pe aceasta păstrând pumnalul ca arma, pentru caz de nevoie.

Dar şiretenia lui reuşi. Abia se izbise pumnalul de peretele de stâncă şi căzu apoi jos cu zgomot; că se auzi un şuierat furios, apoi un sunet înăbuşit ca şi cum un ciocan de fier ar fi izbit stanca. George aprinse imediat lampa şi în clipa următoare detună pistolul său.

Într-adevăr, şarpele o zbughise înainte când auzise zgomotele acelea lângă ei. Se lipise de peretele stâng al gangului în care se afla tânărul şi înainte de a se putea dezmetici, fu învăluit în lumina lămpii de buzunar.

Dar George fusese prea iritat. Glonţul sfâşiate pielea de pe ceafa cobrei, rana nu era însă mortala, sau cel puţin atât de gravă ca s-o ameţească, după cum nădăjduise tânărul. Înainte să poată trage a doua oară, uriaşul şarpe se dădu înapoi.

George îşi făcu imputări amare că nu-şi luase mai mult timp pentru ţintit. Atunci glonţul său ar fi zdrobit, cu siguranţă ceafa reptilei şi orice primejdie ar fi fost înlăturată.

Acum stătea însă iarăşi ca mai înainte, şarpele pândea îndărătul cotiturii gangului, mai furios şi mai însetat de răzbunare.

Ascultă din nou cu încordare. După împuşcătură, gemetele şi scâncetele încetaseră – dar acum începură iar. Tânăra femeie trebuia salvată şi fără îndoiala că ne afla în apropierea fioroasei reptile. Să mai încerce odată şiretlicul dinainte, poate ca şarpele furios cădea iar în cursă. De asta data, George scoase cuţitul lui

mare de buzunar, stinse lampa şi ascultă iarăşi. Trebuia să aştepte câteva clipe, apoi avea de gând să zvârle cuţitul.

Atunci i se păru că aude un târşâit uşor. Simţea cum părul i se face măciucă; îşi schimbase oare şarpele tactica? Se pregătea să atace pe întuneric, duşmanul care îl rănise?

Făcând o sforţare ca să nu-i tremure mana, George aprinse iar lampa. Dar se dădu fulgerător înapoi, căci numai la doi metri de el reptila îşi înălţa capu-i scârbos.

Ea se repezi, dar nu-l atinse pe tânăr. În clipa următoare detunară două împuşcături. Dar şi de data aceasta George nu ţintise bine, căci îşi putu da seamă lămurit că gloanţele sfâşiaseră numai carnea de la ceafa şarpelui.

Acesta lăsă fulgerător capul în jos şi George trase din nou, crezând că reptila va repeta atacul.

Cu toate că şi glonţul acesta nu făcu decât să-i sfâşie carnea, târâtoarei îi pierise pofta de atac. Bănuia, se vede, că-şi găsise naşul şi poate că şi împuşcăturile o speriaseră.

Se retrase cu atâta repeziciune, încât glonţul pe care-i mai slobozi George se lovi de stânca, fără s-o rănească.

Târâtoarea dispăruse iarăşi pe după colt. Câteva clipe George chibzui dacă să se repeadă într-acolo şi, luând-o prin surprindere, să-i trimită glonţul hotărâtor. Dar mai avea numai doua cartuşe în încărcător şi asta era prea puţin pentru o faptă atât de îndrăzneaţă.

Vârî repede arma în brâu şi scoase al doilea revolver. După ce trase piedica, stătea însă iar în gânduri. Cu două clipe înainte ar fi cutezat să se apropie. Şarpele se auzi iar ca se apropie, se va ridica iar în poziţie de atac şi când dânsul va ajunge la cotitura, reptila va ataca repede, nedându-i timp să tragă.

Trebuia să încerce din nou s-o momească, orbind-o cu lampa. Stinse repede lumina şi ascultă. Venea iarăşi?

Nu, erau gemetele bietei femei. Ce chinuri trebuia să îndure! George îşi aminti a fi citit că veninul de şarpe arde ca focul, în vine.

Trebuia s-o scape, trebuia să-l aduci repede pe doctorul Bertram.

Scoase iarăşi cuţitul de buzunar şi-l zvârli înainte. Când acesta căzu jos i se păru că aude din nou târşâitul şarpelui.

Aprinse repede lampa şi trase. Glonţul se izbi însa de stâncă.

Fărâme de piatră zburară în juru-i şi ele trebuiră să fi nimerit şarpele, căci George auzi o şuierătură grozavă, apoi târşâitul trupului, care se îndepărta.

Viteazul tânăr se repezi îndată înainte. Până a nu ajunge însă,

la cotitură auzi iarăşi ţipătul de groaza al doamnei Thompson.

Fără să ţină seamă de primejdie, făcu încă un pas ajunse la cotitură. Lumină repede în gangul celălalt şi văzu cu spaimă că acesta era lung numai de câţiva metri. Apoi se făcea iarăşi o cotitura spre stânga, astfel ca gangul mergea în direcţia de la început.

Îndărătul acestei noi cotituri trebuia să zacă biata femeie, căci acum George auzi din nou, foarte lămurit, scâncetele şi gemetele ei.

Sari repede înainte şi când ajunse la cealaltă cotitura şi lumina în juru-i, văzu în faţa lui pe doamna Thompson, care încerca să se ridice. Părea că nici nu vede lumina vie a lămpii şi când George o strigă, ea nu lăsă să se ghicească prin nimic că-i auzise strigătul.

George lumină în lungul gangului. La vreo cincisprezece metri depărtare, începea o a doua scară. Pe acolo trebuia să fie ieşirea în luminiş, poate ca în tufişul de lângă colibă, de unde se iviseră cele două cobre regale în dimineaţa trecută.

Tânărul se apropia de doamna Thompson şi-i atinse uşurel braţul. Ea scoase iarăşi un ţipăt, atât de grozav încât dânsul se dădu înapoi, înspăimântat.

Cu siguranţă că nenorocita credea că fusese atinsă din nou de reptilă. În primul rând trebuia fie răpusă dihania aceasta, apoi trebuia să fie silit Dranir s-o trezească pe biata femeie din somnul hipnotic în care o cufundase.

George îşi făcu repede loc pe lângă dansa, o atinse cu prilejul acesta şi ea scoase iarăşi ţipatul acela înfiorător.

Tânărul se mira că tovarăşii săi nu auziseră de fel răcnetele femeii. Dar probabil că fuseseră nevoiţi să facă un ocol şi nici nu se aflau încă în luminiş.

Merse repede înainte, urcă treptele în goana şi văzu o privelişte atât de groaznică, încât ramase ţintuit pe ultima treaptă.

Scara se sfârşea în coliba bătrânului indian. Dranir zăcea ghemuit pe o rogojină la câţiva metri de George. Ţinea flautul la gură, dar nu scotea decât sunete slabe, căci se părea că abia mai poate respira.

Rana pe care i-o pricinuise glonţul tânărului trebuia să fie foarte gravă. În faţa bătrânului, însă se legăna cobra regala. Capul ei atingea aproape tavanul colibei, ochii ei mici scânteiau ciudat şi sângele îi curgea şiroaie din rănile de la ceafa.

Înainte ca George să se poată smulge din înmărmurire, Dranir lăsă să-i cadă flautul. În aceeaşi clipa capul grozavei târâtoare căzu în jos, colţii-i puternici se înfipseră în umerii bătrânului care

fusese atunci stăpânul ei.

Cu un ţipăt înfiorător, Dranir sări în picioare, bătu cu braţele aerul, apoi se prăbuşi greoi.

În aceeaşi clipă îndărătul lui George se auzi iar ţipătul doamnei Thompson, dar tânărul n-avea timp acum să-l ia în seama. Cobra ridicase din nou capul, îşi legăna trupul încoa şi-ncolo – îşi îndreptă ochii spre George…

Doua împuşcături detunară, trupul şarpelui fu zvârlit înapoi, târâtoarea începu să se zvârcolească în coliba îngustă, spărgând tot ce întâlnea în cale.

George se retrăsese îndată. Ştia că nimerise bine acum, amândouă gloanţele găuriseră ceafa reptilei.

Totuşi, nu trebuia să rămână în apropierea trupului ce se zbătea în luptă cu moartea, căci chiar, fu ultima clipă cobra şi-ar fi putut înfige colţii în carnea lui.

Cobora două trepte, atâta cât să mai poată privi în colibă. Atunci auzi îndărătul său un oftat adânc, apoi întrebarea:

— Dumnezeule, unde mă aflu?

Tânărul întoarse repede capul şi o văzu pe doamna Thompson îndărătul său. Ea îşi acoperi repede ochii cu mâna, căci o orbea lumina lămpii şi repetă întrebarea dinainte.

— Sunteţi în deplină siguranţă, doamnă – răspunse tânărul, cu blândeţe – eu sunt George Farrow.

În loc de răspuns, biata femeie leşină. Din fericire camarazii veniră şi ei îndată.

Doamna Thompson se trezi din leşin abia când fu iarăşi în patul ei. Nu-şi aducea aminte de nimic şi nu ştia că trecuse printr-o aventura atât de grozavă.

Recunoştinţa colonelului fu nemărginită. Vru să oprească mai mult timp la dânsul pe vitejii camarazi, dar căpitanul refuză, susţinând ca trebuie să plece neapărat.

Şi după un călduros rămas-bun, a doua în zori porniră spre ţara prietenului lor.

Sfârşitul volumului: **LUPTE CU ŞERPI.**

În numărul următor:

MINUNI SUB PĂMÂNT.

In Numărul următor:

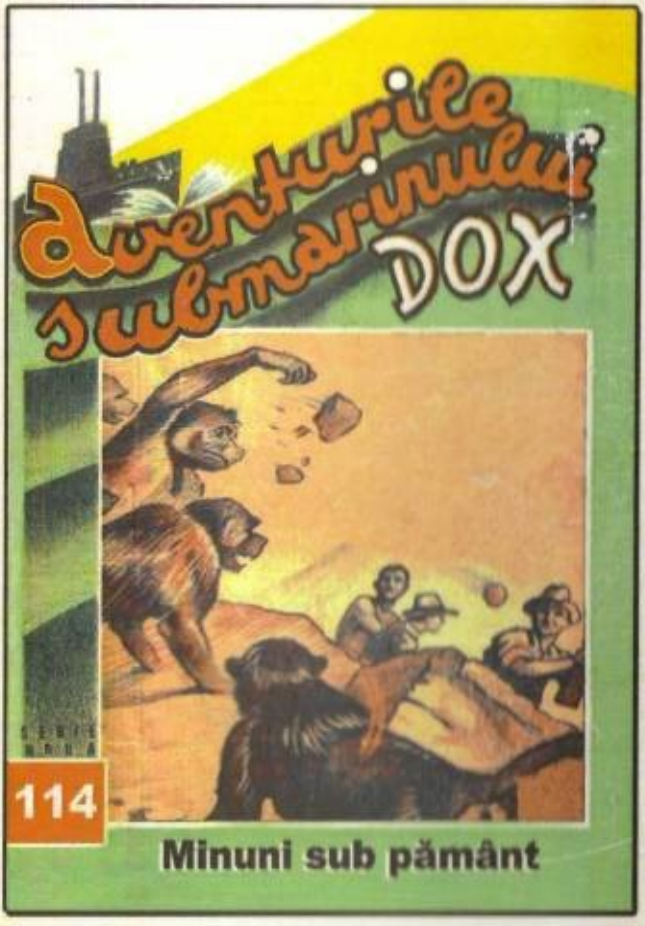

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro